

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 265/2015
22.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у спору тужилаца В.Р. из Б., М.З. из Б. и М.Р. из Ч., чији је заједнички пуномоћник Г.С., адвокат из Н.С., против туженог Б. а.д. из Б.Г., чији је пуномоћник М.М., адвокат из В., ради исплате по тужби и утврђења ништавости уговора и исплате по противтужби, одлучујући о ревизијама тужилаца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 560/14 од 11.09.2014. године, у седници одржаној 22.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 560/14 од 11.09.2014. године у ставу другом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 560/14 од 11.09.2014. године у ставу првом изреке.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П1 8/12 од 26.12.2013. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца В.Р. којим је тражио да суд обавезе туженог Б. а.д. да му исплати: 268.467,00 динара на име стимулације за фебруар 2009. године са законском затезном каматом од 31.03.2009. године до исплате, 417.000,00 динара на име годишњег бонуса за 2008. годину са законском затезном каматом од 01.03.2009. године до исплате, 27.447,00 динара на име накнаде за чланство у управном одбору за фебруар 2009. године са законском затезном каматом од 01.03.2009. године до исплате и 28.494,00 динара на име накнаде за чланство у управном одбору за март 2009. године са законском затезном каматом од 01.04.2009. године до исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца М.З. којим је тражио да суд обавезе туженог Б. а.д. да му

исплати: 142.613,00 динара на име стимулације за фебруар 2009. године са законском затезном каматом од 31.03.2009. године до исплате, 28.494,00 динара на име накнаде за чланство у управном одбору за март 2009. године са законском затезном каматом од 01.04.2009. године до исплате и 6.845.424,00 динара на име отпремнине са законском затезном каматом од 04.03.2009. године до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље М.Р. којим је тражила да суд обавезе туженог Б. а.д. да јој исплати: 141.119,00 динара на име стимулације за фебруар 2009. године са законском затезном каматом од 31.03.2009. године до исплате, 28.494,00 динара на име накнаде за чланство у управном одбору за март 2009. године са законском затезном каматом од 01.04.2009. године до исплате и 6.773.712,00 динара на име отпремнине са законском затезном каматом од 04.03.2009. године до исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је захтев тужилаца В.Р., М.З. и М.Р. којим су тражили да се обавезе тужени Б. а.д. да им исплати трошкове поступка са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом петим изреке усвојен је противтужбени захтев туженог Б. а.д. и утврђено да је ништав уговор о правима и обавезама директора-тужиоца В.Р. и туженог од 16.11.2006. године и то: члан 3. став 1-3. у вези висине зараде директора и члан 9. у вези исплате отпремнине и бонуса директору, те анекс овог уговора бр. 1 од 14.12.2007. године којим је измењен члан 3. став 1. основног уговора. Ставом шестим изреке обавезан је тужилац В.Р. да туженом Б. а.д. исплати на име незаконито утврђене и исплаћене отпремнине – накнаде приликом престанка функције директора износ од 14.650.000,00 динара са законском затезном каматом од 17.02.2009. године до исплате. Ставом седмим изреке усвојен је противтужбени захтев туженог Б. а.д. и утврђено да је ништав уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности бр. 385/06 од 01.09.2006. године, анекс бр. 1 тог уговора бр. 780/06 од 16.11.2006. године, закључен између тужиоца М. З. и туженог Б. а.д. и то од тачке 8.1. до тачке 8.3. у вези исплате зараде, тачка 8.8. анекса бр. 780/06 у вези исплате отпремнине и анекс бр. 2 од 01.09.2008. године којим је измењена тачка 8.1. у погледу висине зараде. Ставом осмим изреке усвојен је противтужбени захтев туженог Б. а.д. и утврђено да је ништав уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности бр. 480/06 од 01.09.2006. године, анекс бр. 1 тог уговора бр. 781/06 од 16.11.2006. године, закључен између тужиље М.Р. и туженог Б. а.д. и то од тачке 8.1. до тачке 8.3. у вези исплате зараде, тачка 8.8. анекса бр. 781/06 у вези исплате отпремнине и анекс бр. 2 од 01.09.2008. године којим је измењена тачка 8.1. у погледу висине зараде. Ставом деветим изреке обавезани су тужиоци В.Р., М.З. и М.Р. да солидарно накнаде парничне трошкове туженом Б. а.д. у износу од 461.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 560/14 од 11.09.2014. године, ставом првим изреке делимично је преиначена првостепена пресуда тако што је одбијен противтужбени захтев туженог Б. а.д. да се утврди да су ништаве одредбе: члана 3. став 1. и 2. уговора о правима и обавезама директора В.Р. од 16.11.2006. године и анекса бр. 1 од 24.12.2007. године; тачка 8.1, тачка 8.2. и тачка 8.3. уговора о међусобним правима, обавезама и одговорностима од 01.09.2006. године и анекса 2 од 01.09.2008. године закључени са М.З.; тачка 8.1, тачка 8.2. и тачка 8.3. уговора о међусобним правима, обавезама и одговорностима

од 01.09.2006. године и анекса 2 од 01.09.2008. године закључени са М.Р. Ставом другим изреке у преосталом делу одбијена је жалба тужилаца и првостепена пресуда потврђена.

Против правоснажне пресуде донесене у другом степену, парничне странке су изјавиле ревизију и то тужиоци због свих законских разлога, а тужени због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилаца није основана, док ревизија туженог није дозвољена.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка ревизијом тужилаца се одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци В.Р., М.З. и М. Р. су били чланови Управног одбора туженог, који је имао седам чланова изабраних одлуком Скупштине од 04.03.2005. године, а конституисан је на седници од 09.03.2005. године, када је донео и одлуку о висини накнаде члановима Управног одбора и то председнику 1,2 просечна лична дохотка у привреди, а члановима један просечни лични доходак у привреди.

Код туженог је 21.08.2006. године закључен Колективни уговор, на период од три године, са применом од 01.09.2006. године.

Тужилац В.Р. је 16.11.2006. године закључио са Управним одбором туженог уговор о правима и обавезама директора у коме је утврђено да је код туженог у радном односу од 01.09.1999. године, а да обавља послове директора од 31.12.2004. године на мандатни период од пет година. Чланом 3. уговора утврђена је зарада тужиоца и то основна зарада од 1.500,00 евра месечно у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке на дан исплате (став 1); увећање зараде утврђује председник Управног одбора на месечном, тромесечном или годишњем нивоу, а директору не може бити умањена основна зарада ни по радном учинку нити по ком другом основу (став 2); поред зараде директор остварује право на део добити из пословања туженог-бонус из добити и то у нето износу од 5% од чисте (нето) годишње добити утврђене у завршном рачуну послодавца, а који износ се исплаћује у току наредне пословне године у месечном износу од 1/12 делова укупног годишњег бонуса из добити који припада директору (став 3). Према члану 9. уговора, по престанку функције директора из било ког разлога одмах наступају обавезе послодавца да му обезбеди обављање одговарајућих послова, одмах доспева на наплату исплата бонуса из члана 3. став 3. уговора и обавеза послодавца да исплати отпремнину у висини од нето 24-струког износа свих примања по

основу зараде, бонуса и других примања које је остварио у месецу који претходи месецу у коме је престала функција директора. Анексом 1 уговора закљученим 24.12.2007. године са применом од 01.01.2008. године измењен је члан 3. став 1. основног уговора, тако да основна зарада директора износи седам просечних месечних зарада остварених у РС.

Тужилац В.Р. је 12.02.2009. године сачинио изјаву коју је предао туженом 13.02.2009. године, а којом је отказао уговор о правима и обавезама директора од 16.11.2006. године и анекс 1 од 24.12.2007. године и тражио да му престане радни однос са даном 28.02.2009. године. На седници Управног одбора одржаној 17.02.2009. године донета је одлука да се прихвата изјава тужиоца В. Р. и утврђено је да му престаје радни однос 28.02.2009. године. На истој седници Управног одбора за вршиоца дужности директора туженог именован је Д.К. Решењем туженог бр. 32/2009 од 17.02.2009. године утврђено је да тужиоцу В. Р. на функцији директора престаје радни однос 28.02.2009. године по основу отказа од стране запосленог. Истог дана 17.02.2009. године донето је решење којим се тужиоцу В.Р. одобрава једнократна исплата отпремнине у нето износу од 14.650.000,00 динара, која је тог дана и исплаћена.

Тужилац М.З. је 01.09.2006. године закључио са туженим уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности у коме је утврђено да је код туженог у радном односу од 01.02.2000. године, а да обавља послове директора сектора пољопривреде. Тачком 8.1. уговора утврђена је основна зарада, тачком 8.2. увећана зарада и тачком 8.3. накнада зараде за време одсуства са рада. Према тачки 8.8. анекса 1 уговора, који је закључен 16.11.2006. године, по престанку функције директора сектора пољопривреде из било ког разлога одмах наступа обавеза да му се исплати отпремнина у висини 24-струког износа свих примања по основу зараде и других примања које је остварио у месецу који претходи месецу у коме је престала функција директора сектора пољопривреде. Анексом 2 уговора, који је закључен 01.09.2008. године, измењена је тачка 8.1. основног уговора тако да основна зарада износи четири просечне месечне зараде остварене у РС. Решењем туженог од 02.03.2009. године утврђено је да тужиоцу М.З. престаје радни однос 04.03.2009. године на основу изјаве о отказу.

Тужила М.Р. је 01.09.2006. године закључила са туженим уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности у коме је наведено да је код туженог у радном односу од 15.02.1988. године, а да обавља послове директора сектора индустрије. Тачком 8.1. уговора утврђена је основна зарада, тачком 8.2. увећана зарада и тачком 8.3. накнада зараде за време одсуства са рада. Према тачки 8.8. анекса 1 уговора, који је закључен 16.11.2006. године, по престанку функције директора сектора индустрије из било ког разлога одмах наступа обавеза да јој се исплати отпремнина у висини 24-струког износа свих примања по основу зараде и других примања које је остварила у месецу који претходи месецу у коме је престала функција директора сектора индустрије. Анексом 2 уговора, који је закључен 01.09.2008. године, измењена је тачка 8.1. основног уговора тако да основна зарада износи четири просечне месечне зараде остварене у РС. Решењем

туженог од 03.03.2009. године утврђено је да тужиљи М.Р. престаје радни однос 06.03.2009. године на основу изјаве о отказу.

Поступак приватизације ДП Б&Д, правног претходника овде туженог, започет је иницијативом надлежног органа субјекта приватизације од 26.08.2002. године и објављивањем проспекта предузећа у средствима јавног информисања 04.10.2002. године. Продаја је вршена методом јавне аукције, која је одржана 13.02.2009. године и правни претходник туженог је продат купцу Т. ДОО из Б., који се 17.02.2009. године јавио у просторије туженог ради примопредаје, али тужилац В.Р. је одбио да изврши примопредају са образложењем да уговор о продаји није закључен. Агенција за приватизацију и Т. ДОО из Б. су 18.02.2009. године закључили уговор о продаји друштвеног капитала правног претходника туженог, после чега је купац преузео управљање туженим.

Пред Вишим судом у Новом Саду у предмету П1 11/2013 водио се поступак по тужби тужиоца АД Б. из Б.Г. и умешача на страни тужиоца ДОО Т. из Б. против тужене Синдикалне организације Б&Д и умешача на страни тужене В.Р., ради утврђења ништавости. Пресудом Вишег суда у Новом Саду П1 11/2013 од 25.06.2013. године усвојен је тужбени захтев и утврђено да су без правног дејства и ништаве одредбе Колективног уговора од 21.08.2006. године, који је ступио на снагу 01.09.2006. године, од члана 42. до члана 71, као и уговори о раду запослених којима су утврђене зараде и друга примања већа од пројектованог раста цена на мало у РС почев од 01.09.2006. године до 13.02.2009. године. Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2686/13 од 16.10.2013. године делимично је преиначена наведена пресуда тако што је одбијен захтев за утврђење ништавости уговора о раду запослених којима су утврђене зараде и друга примања већа од пројектованог раста цена на мало у РС почев од 01.09.2006. године до 13.02.2009. године, док је у осталом делу жалба умешача В.Р. одбијена и првостепена пресуда потврђена. Одредбе члана 42. до 71. Колективног уговора туженог од 21.08.2006. године односе се на зараде запослених, увећање зараде, накнаду зараде и друга примања.

Висина новчаних износа који су предмет тужбеног захтева је утврђена на основу налаза о вештачењу и није спорна (тужилац В.Р. потражује од туженог 268.467,00 динара на име стимулације за фебруар 2009. године, 417.000,00 динара на име годишњег бонуса за 2008. годину, 27.447,00 динара на име накнаде за чланство у Управном одбору за фебруар 2009. године и 28.494,00 динара на име накнаде за чланство у Управном одбору за март 2009. године; тужилац М.З. потражује 142.613,00 динара на име стимулације за фебруар 2009. године, 28.494,00 динара на име накнаде за чланство у Управном одбору за март 2009. године и 6.845.424,00 динара на име отпремнине; тужиља М.Р. потражује 141.119,00 динара на име стимулације за фебруар 2009. године, 28.494,00 динара на име накнаде за чланство у Управном одбору за март 2009. године и 6.773.712,00 динара на име отпремнине). Такође, није спорна ни висина износа који је предмет противтужбеног захтева (тужени потражује од тужиоца В.Р. 14.650.000,00 динара на име исплаћене отпремнине).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужилаца В.Р., М.З. и М.Р. за исплату наведених новчаних износа по основу стимулације, добити-бонуса, накнаде за чланство у Управном одбору и отпремнине, а усвојили противтужбени захтев за исплату отпремнине према тужиоцу В.Р. и за утврђење ништавости одредаба уговора тужилаца у погледу добити и отпремнине (члан 3. став 3. и члан 9. према тужиоцу В.Р. и тачка 8.8. према тужиоцима М.З. и М.Р.).

Одредбом члана 25а став 2. Закона о приватизацији („Службени гласник РС“ бр. 38/01, 18/03, 45/05, 123/07, 30/10, 93712 и 119/12) прописано је да предузеће које послује већинским друштвеним капиталом може у току поступка приватизације да мења одредбе појединачног колективног уговора које се односе на висину зарада запослених, само уз претходну сагласност Агенције, ако се тим одредбама увећава зарада запослених у проценту већем од пројектованог раста цена на мало или ако је предузеће претходну пословну годину завршило са губитком.

Из наведене одредбе произлази да је била ограничена аутономија учесника колективног преговарања у друштвеном предузећу које је у поступку приватизације, у делу који се односи на зараде, јер је за одредбе колективног уговора којима се увећава зарада запослених у проценту већем од пројектованог раста цена на мало, била потребна претходна сагласност Агенције за приватизацију, са циљем да се сачува вредност имовине друштвеног предузећа - субјекта приватизације и ограничи њено оптерећење. Правоснажном пресудом Вишег суда у Новом Саду П1 11/2013 од 25.06.2013. године утврђена је ништавост одредаба члана 42. до 71. Колективног уговора од 21.08.2006. године, које се односе на зараде запослених, управо из разлога што је у том поступку на основу економско-финансијског вештачења утврђено да су зараде повећане у проценту већем од пројектованог раста цена на мало, а није тражена сагласност Агенције за приватизацију. Имајући ово у виду основан је закључак нижестепених судова да су ништаве одредбе уговора тужилаца у делу којим је одређена отпремнина (члан 9. уговора од 16.11.2006. године тужиоца В.Р. и тачке 8.8. анекса 1 уговора од 16.11.2006. године тужилаца М.З. и М.Р.), јер су те уговорне одредбе конституисале обавезу туженог која је у значајној мери оптеретила његову имовину (укупна вредност отпремнина тужилаца је 28.269.136,00 динара), а тужени је тада био друштвено предузеће у поступку приватизације. По становишту Врховног касационог суда није био циљ и смисао одредбе члана 25а став 2. Закона о приватизацији да се ограничи само увећање зарада, а дозволи неограничено оптерећење имовине субјекта приватизације по основу других примања запослених које Закон о раду и не познаје, као што је опремнина због престанка функције директора друштвеног предузећа, а у овом случају и директора сектора. Стога је правилан закључак нижестепених судова да су наведене одредбе уговора тужилаца ништаве у смислу члана 103. ЗОО у вези члана 25а став 2. Закона о приватизацији. Како је утврђена ништавост одредаба уговора тужилаца о отпремнини, то је правилно одбијен тужбени захтев тужилаца М.З. и М.Р. за исплату отпремнине, док

је применом члана 104. ЗОО правилна и одлука о противтужбеном захтеву којом је тужилац В.Р. обавезан да врати туженом 14.650.000,00 динара исплаћених на име отпремнине.

Такође, правилна је одлука нижестепених судова којом је одбијен тужбени захтев тужилаца В.Р., М.З. и М.Р. за исплату стимулације за фебруар 2009. године. Наиме, Управни одбор туженог је 09.02.2009. године донео одлуку о исплати стимулације запосленима у висини једне месечне зараде на бази остварења у протеклој години. Тужиоци су у тужби навели да је ова одлука донета сагласно члану 61. став 2. Колективног уговора од 21.08.2006. године, којим је прописано да послодавац има право да у фиксном износу награди поједине раднике без утицаја на вредност прековременог рада. Међутим, наведеном правоснажном судском одлуком (Пп 11/2013 од 25.06.2013. године) утврђена је ништавост и одредбе члана 61. став 2. тако да не постоји основ за тражену исплату, па је у том делу тужбени захтев неоснован.

Одредбом члана 456. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“ бр. 125/04) прописано је да даном ступања на снагу овог закона престаје да важи Закон о предузећима („Службени лист СРЈ“ бр. 29/96, 33/96, 29/97, 59/98, 74/99, 9/01 и 36/02), осим чл. 392. до 399. и чл. 400а, 400б, 400в и 421а који остају на снази до истека рокова за приватизацију утврђених законом којим се уређује приватизација.

Одредбом члана 393. став 1. Закона о предузећима прописано је да су органи друштвеног предузећа: скупштина, управни одбор, директор и надзорни одбор. Чланом 394. став 8. у погледу надлежности скупштине, прописано је да скупштина друштвеног предузећа, поред делокруга из члана 61. овог закона, одлучује и о питањима наведеним у тачкама 1. до 3. тог става, док је чланом 61. који одређује делокруг скупштине акционарског друштва прописано, и то ставом 1. тачка 4. да скупштина одлучује о расподели годишње добити и покрићу губитка, а тачком 7. да бира и опозива чланове управног одбора, председника и чланове надзорног одбора, ревизора и ликвидатора и одређује им примања, односно накнаду. Чланом 395. став 3. Закона о предузећима прописано је да се на управни одбор друштвеног предузећа сходно примењују одредбе овог закона о делокругу и начину одређивања управног одбора, заменицима, опозиву, искључењу права гласа и одговорности чланова управног одбора акционарског друштва, док је чланом 62. који одређује делокруг управног одбора акционарског друштва прописано, и то тачком 5. да управни одбор предлаже расподелу добити.

У конкретном случају нижестепени судови су применом цитираних одредаба Закона о предузећима правилно закључили да је неоснован захтев тужилаца В.Р., М.З. и М.Р. за исплату накнаде за чланство у Управном одбору туженог за март 2009. године, а за тужиоца В.Р. и за фебруар 2009. године. Према члану 61. став 1. тачка 7. Закона о предузећима скупштина бира и опозива чланове управног одбора и одређује им примања, односно накнаду. Тужиоци су одлуком Скупштине од 04.03.2005. године изабрани за чланове Управног одбора туженог,

али накнаду за чланство није одредила Скупштина, већ сам Управни одбор, што није био његов делокруг послова у смислу члана 395. у вези са чланом 62. Закона о предузећима.

Такође, правилно су нижестепени судови утврдили ништавост члана 3. став 3. уговора од 16.11.2006. године тужиоца В.Р. који се односи на добит из пословања туженог - бонус из добити у висини 5% чисте годишње добити послодавца и с тим у вези правилно су одбили захтев за ову исплату за 2008. годину. Према члану 61. став 1. тачка 4. Закона о предузећима скупштина одлучује о расподели годишње добити, а према члану 62. тачка 5. управни одбор предлаже расподелу добити. Тужилац В.Р. је наведени уговор закључио са Управним одбором, који је чланом 3. став 3. утврдио право тужиоца на исплату добити из пословања туженог (бонус), односно утврдио је обавезу туженог као послодавца да је исплати, међутим, управни одбор туженог за то није био овлашћен, јер то није био делокруг његових послова у смислу члана 395. у вези са чланом 62. Закона о предузећима.

Ревизијским наводима тужилаца се указује да су нижестепени судови погрешно закључили да у конкретном случају има места примени члана 61. Закона о предузећима, зато што је тај члан изричито престао да важи 30.11.2004. године – ступањем на снагу Закона о привредним друштвима, па је с тим у вези погрешна одлука нижестепених судова о траженим исплатама по основу стимулације, накнаде за чланство у Управном одбору и бонуса за 2008. годину за тужиоца В. Р.

Врховни касциони суд је оценио неоснованим изнете ревизијске наводе тужилаца, зато што су према цитираном члану 456. Закона о привредним друштвима остале на снази одредбе Закона о предузећима које се односе, поред осталог, на органе друштвеног предузећа. Из садржине члана 394. став 8. и члана 395. став 3. Закона о предузећима у погледу делокруга скупштине и управног одбора друштвеног предузећа произлази да се упућује на одредбе члана 61. и 62. којима је прописан делокруг скупштине и делокруг управног одбора акционарског друштва, па примена чланова 394. и 395. без чланова 61. и 62. не би имала никаквог смисла.

Врховни касациони суд је применом члана 401. став 2. Закона о парничном поступку, нашао да ревизија туженог није дозвољена. Наиме, тужени ревизијом побија другостепену пресуду у ставу првом изреке, којим је делимично преиначена првостепена пресуда и одбијен противтужбени захтев туженог Б. а.д. ради утврђења ништавости појединих одредаба уговора о раду тужилаца и то: члана 3. став 1. и 2. уговора о правима и обавезама тужиоца В.Р. од 16.11.2006. године и анекса бр. 1 од 24.12.2007. године, који се односе на основну зараду и увећање зараде и тачака 8.1, 8.2. и 8.3. уговора о међусобним правима, обавезама и одговорностима од 01.09.2006. године и анекса 2 од 01.09.2008. године тужилаца М.З. и М.Р., које се односе на основну зараду, увећање зараде и накнаду зараде за време одсуства са рада.

Одредбом члана 439. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Имајући у виду да се у конкретном случају дозвољеност ревизије туженог цени према члану 439. Закона о парничном поступку за наведени противтужбени захтев, који није спор о заснивању, постојању и престанку радног односа, ревизија није дозвољена у смислу члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП.

На основу члана 405. став 1. и члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**